

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Petry Weissové a soudců JUDr. Jiřího Pally a Mgr. Aleše Roztočila v právní věci žalobce: **O. M.**, zast. JUDr. Petrem Pavlíkem, advokátem, se sídlem Křižíkova 159/56, Praha, proti žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**, se sídlem Zborovská 11, Praha, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 30. 3. 2023, č. j. 001522/2023/KUSK/HRO, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti I. výroku rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 9. 2023, č. j. 50 A 8/2023-44,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobci náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ve výši 3.400 Kč, k rukám jeho zástupce JUDr. Petra Pavlíka, advokáta, do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Odůvodnění:

I.

[1] Městský úřad Černošice (dále jen „správní orgán prvního stupně“) rozhodnutím ze dne 22. 11. 2022, č. j. MUCE-242207/2022 OP (dále jen „rozhodnutí o přestupku“), uznal žalobce vinným ze spáchání přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že porušil povinnosti podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu. Tohoto přestupku se měl dopustit tím, že „*dne 23.05.2022 v 10:25 hodin řídil vlastní osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia, rz. X, na pozemní komunikaci ulice Masarykovo náměstí v obci Jílové u Prahy u objektu čp. 16, kdy se plně nevěnoval řízení a při couvání narazil zadní částí do zde parkujícího osobního vozidla tov. zn. Honda Jazz, rz. X (J. K., R. X, J. u P.). Při dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na zúčastněném vozidle rz. X. Škoda na vozidle rz. X nebyla orgány policie vyčíslena. Ke zranění osob nedošlo. U obviněného nebyla provedena zkouška na alkohol, neboť tento z místa dopravní nehody ujel. Technická závada, jako příčina dopravní nehody nebyla uplatněna ani zjištěna.*“ V uvedeném výroku také správní orgán uvedl, že „*[o] náhradě škody nebylo rozhodnuto, jelikož poškozená neuplatnila svůj nárok na náhradu škody, a tudíž ji správní orgán odkazuje s nároky na soud nebo jiný příslušný orgán.*“ Za spáchání tohoto přestupku žalobci byla uložena pokuta ve výši 2.000 Kč a povinnost uhradit náklady řízení paušální částkou ve výši 1.000 Kč (výrok I.). Správní orgán prvního stupně současně uvedeným rozhodnutím ve II. výroku zastavil řízení o přestupku podle § 125c odst. 1 písm.

i), bod 2, 3, 4, neboť spáchání skutku, kterým mělo dojít k naplnění skutkové podstaty tohoto přestupku, nebylo žalobci prokázáno.

[2] Žalovaný v záhlaví uvedeným rozhodnutím (dále jen „napadené rozhodnutí“) zamítl odvolání žalobce proti rozhodnutí o přestupku a toto rozhodnutí potvrdil.

II.

[3] Žalobce se proti napadenému rozhodnutí bránil žalobou u Krajského soudu v Praze (dále jen „krajský soud“), který v záhlaví uvedeným rozsudkem (dále jen „napadený rozsudek“) v I. výroku zrušil napadené rozhodnutí v části, v níž bylo potvrzeno rozhodnutí správního orgánu prvního stupně v části I. výroku o přestupku ve znění, že „*při dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na zúčastněném vozidle X. Škoda na vozidle rz. X nebyla orgány policie vyčíslena. Ke zranění osob nedošlo. U obviněného nebyla provedena zkouška na alkohol, neboť tento z místa nehody odjel. Technická závada, jako příčina dopravní nehody nebyla uplatněna ani zjištěna.*“ (dále jen „doplňující údaje“), a v tomto rozsahu věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Ve zbývajícím rozsahu žalobu zamítl (II. výrok napadeného rozsudku) a rozhodl, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení (III. výrok napadeného rozsudku).

[4] Krajský soud přisvědčil žalobnímu bodu směřujícímu k závěru správních orgánů týkajícímu se výlučně otázky náhrady škody, resp. ke zpochybnění toho, zda v souvislosti s jednáním žalobce skutečně došlo ke škodě na zúčastněném vozidle Honda či nikoliv. Krajský soud uvedl, že ač pojmovým znakem právní kvalifikace posuzovaného přestupku není způsobení škodného následku, rozhodnutí o přestupku ve výroku I. uvádí skutečnosti týkající se způsobené škody, proti kterým právě tento žalobní bod směřoval. Ve výroku o vině jsou obsaženy rovněž další skutkové údaje popisující, že nedošlo ke zranění osob, že u vozidla nebyla zjištěna technická závada, že u žalobce nebyla provedena dechová zkouška a že z místa nehody ujel. Žádná z těchto skutečností však podle krajského soudu nesouvisí se skutkovou podstatou daného přestupku spočívajícího v nevěnování se řízení a nesledování situace v provozu podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu. Výrok o vině tudíž obsahoval podle krajského soudu popis řady skutkových okolností, jež nijak nesouvisely s právní kvalifikací spáchaného přestupku.

[5] Krajský soud poukázal na to, že výrokem o vině se jednoznačně vymezuje skutek tak, aby nemohl být zaměněn s jiným, a současně se tím zakládá překážka věci rozhodnuté s nemožností opětovného postihu za totéž jednání. Jestliže popis skutku obsahuje i skutečnosti nad rámec skutkové podstaty daného přestupku, například popis způsobení škody a deklarování dalších jednání žalobce, pak jde o pravomocně deklarované skutečnosti se závazností pro rozhodování jiných orgánů veřejné moci ve smyslu § 73 odst. 2 správního řádu. Uvedení takových skutečností ve výroku rozhodnutí o přestupku však může mít dopad například tehdy, pokud by mezi žalobcem a řidičkou vozidla Honda byla v budoucnu řešena otázka náhrady škody v civilním řízení, v němž by pak byl civilní soud vázán napadeným rozhodnutím (resp. jemu předcházejícím rozhodnutím o přestupku ve smyslu § 135 o. s. ř.) i ohledně toho, že ke škodě na vozidle Honda došlo a žalobce z místa nehody ujel, ač tyto otázky nebyly pro správní orgány v daném případě rozhodné. Nadto v rozsahu uvedení skutkové okolnosti spočívající v odjetí žalobce z místa nehody v I. výroku rozhodnutí o přestupku bylo řízení zastaveno výrokem II. téhož rozhodnutí.

pokračování

[6] Krajský soud tedy shrnul, že v I. výroku rozhodnutí o přestupku je obsažen popis toho, že se žalobce nevěnoval řízení při couvacím manévru, při němž narazil do zadní části zúčastněného vozidla Honda, včetně upřesnění údaje kde (místa) a kdy (času) k tomu došlo. Již tato samotná část I. výroku je zcela dostačující pro následnou právní kvalifikaci skutku jako přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s jeho § 5 odst. 1 písm. b). Tudíž jež tento popis skutku, bez uvedení dalších doplňujících údajů (že „[p]ři dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na zúčastněném vozidle X. Škoda na vozidle rz. X nebyla orgány policie vyčíslena. Ke zranění osob nedošlo. U obviněného nebyla provedena zkouška na alkohol, neboť tento z místa nehody odjel. Technická závada, jako příčina dopravní nehody nebyla uplatněna ani zjištěna“) obsahoval všechny skutkové okolnosti případu, které umožňovaly právní kvalifikaci daného skutku a jeho podřazení pod danou skutkovou podstatu. Jelikož tyto části I. výroku rozhodnutí o přestupku (popis skutku s uvedením místa a času, jakož i způsobu, kdy k němu došlo, a doplňující údaje) bylo možné od sebe oddělit, dospěl krajský soud k závěru, že je namístě zrušit napadené rozhodnutí pouze částečně, tedy jen v rozsahu, v němž žalovaný potvrdil I. část výroku rozhodnutí o přestupku v části obsahující doplňující údaje (srov. odst. [3] tohoto usnesení).

III.

[7] Proti I. výroku napadeného rozsudku se žalovaný (dále jen „stěžovatel“) brání kasační stížností z důvodů podle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Navrhuje jej v tomto rozsahu zrušit a věc vrátit krajskému soudu k dalšímu řízení.

[8] Stěžovatel především namítá, že kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje jeho vlastní zájmy, a je proto přijatelná. Krajský soud totiž rozhodl překvapivě, jestliže vypuštěním části popisu jednání skutku (doplňujících údajů - poznámka soudu) obsaženého v I. výroku rozhodnutí o přestupku nezachoval jednotu a totožnost skutku, tedy předmětu řízení, o kterém bylo přestupkové řízení zahájeno. Krajský soud se tím odchýlil od ustálené judikatury týkající se této otázky.

[9] Podle stěžovatele musí být ve výroku obsažen celý popis jednání řidiče. O hmotné škodě byl správní orgán informován Policií České republiky, a prováděl zjišťování, zda se poškozená s nárokem na náhradu škody připojí do řízení. To, že poškozená nevyužila svého práva, neznamená, že musí být skutkové zjištění o hmotné škodě z výroku rozhodnutí vypuštěno. Správní orgán byl v řízení vázán popisem jednání obsaženého v příkazu ze dne 27. 7. 2022, č. j. MUCE-109131/2022 OP, které znělo tak (I. výrok příkazu – poznámka soudu), že „dne 23.05.2022 v 10:25 hodin řídil vlastní osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia rz. X na pozemní komunikaci ulice Masarykovo náměstí v obci Jílové u Prahy u objektu čp. 16, kdy se plně nevěnoval řízení a při couvání narazil zadní částí do zde parkujícího osobního vozidla tov. zn. Honda Jazz rz. X (majitelka: J. K., R. X, J. u P.). Při dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na zúčastněném vozidle rz. X. Škoda na vozidle rz. X nebyla orgány policie vyčíslena. Ke zranění osob nedošlo. U obviněného nebyla provedena zkouška na alkohol, neboť tento z místa dopravní nehody ujel. Technická závada, jako příčina dopravní nehody nebyla uplatněna ani zjištěna“, a dále (II. výrok příkazu), že „dne 23.05.2022 v 10:25 hodin řídil vlastní osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia rz. X na pozemní komunikaci ulice Masarykovo náměstí v obci Jílové u Prahy u objektu čp. 16, kdy po způsobení dopravní nehody z místa ujel, aniž by označil místo dopravní nehody. Tuto dopravní nehodu neoznámil na policii, ač byla

způsobena škoda na majetku třetí osoby, na místo dopravní nehody se nevrátil, aby věc na místě neprodleně vyřešil, čímž ztížil samotné vyšetření předmětné dopravní nehody. Na místě nese-psal společný záznam o dopravní nehodě a neprokázal navzájem svou totožnost a nesdělil údaje o vozidle, které mělo účast na dopravní nehodě.“ Změna a vypuštění jakékoliv části popisu posuzovaného jednání, jak ji dovodil krajský soud v napadeném rozsudku, by znamenala změnu v řízení a vyžadovala zahájení nového řízení a potřebu seznámení s podklady pro rozhodnutí. Z hlediska procesní ekonomie tedy bylo výhodnější pokračovat v řízení v celém rozsahu oznámeného jednání, a teprve v meritorním řízení o části jednání řízení zastavit, jak učinil správní orgán prvního stupně ve II. výroku svého rozhodnutí. Stěžovatel se v tomto směru dovolává závěrů z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 1 Afs 58/2009-541, či Krajského soudu v Brně ze dne 29. 5. 2007, č. j. 62 Ca 20/2006-65, týkajících se předmětu řízení.

[10] Stěžovatel v kasační stížnosti cituje i závěry Poradního sboru Ministerstva vnitra ke správnímu řádu, z nichž mimo jiné vyplývá, že v průběhu řízení nelze měnit skutek, o němž bylo zahájeno řízení, lze měnit pouze právní kvalifikaci skutku. V oznámení o zahájení řízení podle § 46 odst. 1 správního řádu správní orgán uvede věc, o které bude v řízení jednáno. Popis tvoří obecné vymezení práv nebo povinností, o kterých bude v řízení rozhodováno, a též dosavadní skutková zjištění. Pokud by mělo být v řízení rozhodováno o dalších právech nebo povinnostech v oznámení o zahájení řízení neuvedených, musel by správní orgán umožnit účastníkům řízení ve vztahu k této části předmětu řízení uplatnit jejich procesní práva. Ministerstvo vnitra tudíž podle stěžovatele rozlišuje popis skutku a přestupek, který je v něm spatřován, tedy obecný popis děje a popis znaků skutkové podstaty.

IV.

[11] Žalobce ve svém vyjádření navrhuje kasační stížnost odmítnout. Souhlasí se závěry napadeného rozsudku a uvádí, že žalovaný se kasační stížností domáhá ponechání výroku o vzniku údajné škody na zúčastněném vozidle Honda, k níž přitom nedošlo. Žalobce odkazuje na své vyjádření ze dne 22. 9. 2023. Dále namítá podjatost zaměstnance stěžovatele a nesouhlasí ani s tím, že se žalovaný a správní orgán prvního stupně zaměřili pouze na osobu žalobce, nikoliv na majitelku vozidla Honda J. K. Správní orgány nezjišťovaly, zda měla platný řidičský průkaz a lékařský posudek o zdravotní způsobilosti k řízení motorových vozidel. Stěžovatel se rovněž nezabýval přestupkem řidiče červené dodávky parkující přímo v jízdní dráze.

V.

[12] Nejvyšší správní soud především zkoumal podmínky přijatelnosti kasační stížnosti. Podle § 104a odst. 1 s. ř. s. platí, že za podmínky, kdy před krajským soudem rozhodoval o věci specializovaný samosoudce a tato kasační stížnost svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatele, odmítne ji Nejvyšší správní soud jako nepřijatelnou.

[13] Kritéria přijatelnosti kasační stížnosti podávané správním orgánem (zde stěžovatelem) Nejvyšší správní soud vymezil již v rozsudku ze dne 31. 1. 2007, č. j. 2 Azs 21/2006-59, ze kterého vyplývá, že kasační stížnost lze považovat za přijatelnou, „*pokud by bylo shledáno zásadní pochybení krajského soudu při výkladu hmotného nebo procesního práva, případně pokud by krajský soud nerespektoval ustálenou a jasnou soudní judikaturu.*“ Tato

pokračování

kritéria se uplatní i po novelizaci soudního řádu správního (provedené zákonem č. 77/2021 Sb.), účinné od 1. 4. 2021, která institut nepřijatelnosti kasační stížnosti rozšířila z věcí mezinárodní ochrany na všechny věci, ve kterých před krajským soudem rozhodoval specializovaný samosoudce (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 6. 2021, č. j. 9 As 83/2021-28, nebo ze dne 12. 7. 2022, č. j. 6 Azs 287/2021-21).

[14] Nejvyšší správní soud však dospěl k závěru, že uvedených pochybení (při výkladu práva či v podobě nerespektování ustálené a jasné judikatury) se krajský soud nedopustil, kritéria přijatelnosti vyplývající z § 104a s. ř. s. tudíž nejsou v souzené věci splněna. Tento podstatný přesah vlastních zájmů však Nejvyšší správní soud v projednávané věci neshledal.

[15] Stěžovatel namítá, že předmětem kasační stížnosti je posouzení otázky, zda se popis skutku, pro který se vede přestupkové řízení, musí omezit pouze na popis jednání naplňující znaky skutkové podstaty přestupku, a to v době zahájení řízení, kdy správní orgán nemá žádná relevantní skutková zjištění a důkazy, pouze podezření na spáchání přestupku, nebo musí obsahovat popis zjištěného jednání, jak byl uveden před zahájením přestupkového řízení. Podstatou sporu tedy je, zda je správní orgán povinen ve skutkové větě výroku v rozhodnutí o přestupku uvést popis skutku, tak jak byl uveden v oznámení o zahájení řízení o přestupku, a zda vynecháním skutečností, které nejsou pro naplnění určité skutkové podstaty přestupku významné, bude zachována totožnost skutku.

[16] Nejvyšší správní soud již v minulosti ve své judikatuře dovodil, že „dle § 77 zákona o přestupcích platí, že výrok rozhodnutí o přestupku, jímž je obviněný z přestupku uznán vinným, musí obsahovat též popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, vyslovení viny, druh a výměru sankce. Smyslem přesného vymezení skutku ve výroku rozhodnutí je to, aby sankcionované jednání nebylo zaměnitelné s jiným jednáním. V rozhodnutí, jímž se trestá za spáchaný přestupek, je nezbytné postavit najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen. To lze zajistit jen dostatečnou konkrétní údajů, které skutek charakterizují. Taková míra podrobnosti je nezbytná pro celé řízení, a to zejména pro vyloučení překážky litispendence, dvojího postihu pro týž skutek, pro vyloučení překážky věci rozhodnuté, pro určení rozsahu dokazování a pro zajištění řádného práva na obhajobu.“ (viz rozsudek kasačního soudu ze dne 8. 1. 2015, č. j. 9 As 214/2014-48; důraz přidán soudem). Nejinak se vyjádřil i krajský soud v napadeném rozsudku. Ve výroku rozhodnutí je tedy nutné, aby byl skutek přesně vymezen tak, aby bylo postaveno najisto, za jaké konkrétní jednání je subjekt postižen.

[17] Judikatura Nejvyššího správního soudu již také dovodila, že správní orgán může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět, nedojde-li tímto úkonem k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení. Upřesněním předmětu řízení nesmí dojít k jeho zásadnímu rozšíření nebo změně oproti jeho vymezení v oznámení o zahájení správního řízení. Správní orgán musí s upřesněním předmětu řízení řádně seznámit účastníky řízení a musí jim dát možnost se k němu vyjádřit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 31. 3. 2010, č. j. 1 Afs 58/2009-541). Zároveň může dojít k vypuštění skutečností z popisu skutku, jestliže nedojde k zásahu do skutkových okolností charakterizujících jednání nebo následek z hlediska právní kvalifikace, která přicházela podle správních orgánů v úvahu (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 4. 2019, č. j. 1 As 26/2019-26, odst. [39]).

[18] Krajský soud v napadeném rozsudku uvedl, že doplňující údaje v I. výroku rozhodnutí správního orgánu prvního stupně, tedy údaje o tom, že „[p]ři dopravní nehodě došlo k hmotné škodě na zúčastněném vozidle X. Škoda na vozidle rz. X nebyla orgány policie vyčíslena. Ke zranění osob nedošlo. U obviněného nebyla provedena zkouška na alkohol, neboť tento z místa nehody odjel. Technická závada, jako příčina dopravní nehody nebyla uplatněna ani zjištěna.“, představují z hlediska vymezení posuzovaného jednání popis takových skutečností, které nikterak nesouvisí se znaky skutkové podstaty nyní projednávaného přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, v němž šlo o porušení povinnosti věnovat se plně řízení vozidla a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích vyplývající ze zákona o silničním provozu. Uvedeným závěrům nemá Nejvyšší správní soud co vytknout a plně se s nimi ztotožňuje. Jak již bylo výše uvedeno, ve výroku rozhodnutí o přestupku musí být skutek vymezen tak, aby nebyl zaměnitelný s jiným, a to tak, aby bylo vymezeno konkrétní jednání, za které je pachatel přestupku postižen. Správní orgán však může v průběhu řízení zahájeného z moci úřední upřesnit jeho předmět změnit, upravit či upřesnit, pokud tímto úkonem nedojde k žádné procesní újmě na straně účastníků řízení a nedojde k zásahu do skutkových okolností charakterizující jednání či následek z hlediska právní kvalifikace daného přestupku.

[19] V souzené věci byl žalobce shledán vinným z přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona. Podle prvně uvedeného ustanovení, *fyzická osoba se dopustí přestupku tím, že v provozu na pozemních komunikacích jiným jednáním, než které je uvedeno pod písmeny a) až j), nesplní nebo poruší povinnost stanovenou v hlavě II tohoto zákona.* Podle § 5 odst. 1 písm. b) zákona o silničním provozu, *řidič je kromě povinností uvedených v § 4 dále povinen věnovat se plně řízení vozidla nebo jízdě na zviřeti a sledovat situaci v provozu na pozemních komunikacích.*

[20] K tomu, aby správní orgány dostaly požadavkům vyplývajícím ze zákona i výše citované judikatury na nezaměnitelnost a dostatečnou určitost vymezení jednání, jímž mělo dojít ke spáchání daného přestupku plně postačovalo vymezení, podle něž žalobce „dne 23.05.2022 v 10:25 hodin řídil vlastní osobní motorové vozidlo tov. zn. Škoda Fabia rz. X na pozemní komunikaci ulice Masarykovo náměstí v obci Jílové u Prahy u objektu čp. 16, kdy se plně nevěnoval řízení a při couvání narazil zadní částí do zde parkujícího osobního vozidla tov. zn. Honda Jazz rz. X (majitelka: J. K., R. X, J. u P.). Tento popis byl dostatečný k individualizaci skutku a jeho podřazení pod výše citovaná zákonná ustanovení zákona o silničním provozu. Jakékoli další doplňující údaje již byly nadbytečné, resp. i z hlediska dané skutkové podstaty zavádějící, a to včetně údajů o vzniku hmotné škody, která nebyla vyčíslena či absenci zranění a o dalších obdobných skutečnostech, obsažených ve skutkové větě rozhodnutí o přestupku (viz citace v odst. [18]). Tyto doplňující údaje nikterak neovlivňovaly podřazení žalobcova jednání pod určitou skutkovou podstatu přestupku. Individualizace skutku byla dostatečná již uvedením údajů o místě, čase a způsobu spáchání daného přestupku popisem citovaným shora. Krajský soud tudíž následoval závěry výše citované judikatury, pokud zrušil napadené rozhodnutí právě v té části, v níž došlo k potvrzení I. výroku rozhodnutí o přestupku v části doplňujících údajů v popisu skutku. Ten tak sice zúžen, avšak pouze v těch částech, které nemohly jeho právní kvalifikaci, ani individualizaci jakkoliv ovlivnit. Zbývá dodat, že judikatura týkající se totožnosti skutku, na kterou stěžovatel poukazuje, se týká především obecných otázek vymezení skutku a rozšíření jeho popisu, nikoliv jeho zúžení, jak tomu bylo v souzené věci. Totožnost skutku v nynějším případě tak zůstala i po tomto

pokračování

zúžení o pro věc nevýznamné skutkové okolnosti žalobcova protiprávního jednání zachována.

[21] Krajský soud se nedopustil pochybení ani v tom, že dovedl možnost oddělit doplňující údaje obsažené v popisu skutku v I. výroku rozhodnutí o přestupku od jeho zbylé části (pro podřazení pod danou skutkovou podstatu rozhodné a dostačující), neboť rozdělení oddělitelných částí výroku, které spolu nesouvisejí (z hlediska právního posouzení), je možné. Jakkoliv se totiž z hlediska jazykové formulace jeví, že rozhodnutí o přestupku obsahuje výrok jediný, jeho součástí je vymezení takových skutkových okolností případu, které jednotlivě mohou představovat naplnění dalších jiných v úvahu přicházejících přestupků podle zákona o silničním provozu a jsou od sebe oddělitelné (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 11. 2023, č. j. 5 Afs 238/2022-37, či usnesení ze dne 17. 7. 2018, č. j. 5 Afs 83/2017-103, nebo přiměřeně též usnesení ze dne 30. 1. 2012, č. j. 8 Azs 17/2011-80). Z toho tedy nepochybně plyne, že část I. výroku rozhodnutí o přestupku obsahující doplňující údaje, ohledně níž stěžovatel toto rozhodnutí potvrdil, nikterak nesouvisela se skutkovou podstatou přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona a bylo možné ji oddělit.

[22] Krajský soud tedy nepochybil, když dovedl, že popis vytčeného jednání ve skutkové větě obsahoval uvedení takových skutkových okolností (doplňujících údajů), které s jeho právní kvalifikací podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu ve spojení s jeho § 5 odst. 1 písm. b) téhož zákona nikterak nesouvisely. Žalobcem v žalobě zdůrazňovaná otázka vzniklé škody nepředstavuje (stejně jako další doplňující údaje) znaky skutkové podstaty tohoto přestupku, a její uvedení v I. výroku rozhodnutí o přestupku je tak zcela nad rámec požadavků na vymezení skutku.

[23] Jen pro úplnost a nad rámec potřebného Nejvyšší správní soud v této souvislosti dodává, (s ohledem na skutečnost, že žalobcovy stěžejní námitky v žalobě směřovaly k údajům o vzniklé škodě obsažené v rámci doplňujících údajů), že o způsobené škodě a její náhradě rozhoduje správní orgán samostatně, samostatným výrokem, a to pouze v případě, že se poškozený připojí do řízení se svým nárokem na náhradu škody. V rámci odůvodnění takového výroku pak správní orgán uvede skutečnosti, které s uplatněným nárokem a výrokem týkajícím se náhrady škody souvisí. Měl-li tedy správní orgán v nynějším řízení za to, že skutečnosti týkající se náhrady škody měly být v rozhodnutí uvedeny, pak tyto měl vyložit v jeho odůvodnění s uvedením skutečnosti, že o náhradě škody nerozhodoval, neboť potenciální poškozená J. K. se do řízení se svým nárokem na náhradu škody nepřipojila (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 23. 6. 2021, č. j. 5 As 16/2011-106). Takovým postupem by nedošlo k tomu, že jiné orgány veřejné moci budou vázány napadeným rozhodnutím ohledně této škody (viz usnesení Nejvyššího soudu ze dne 29. 3. 2017, sp. zn. 23 Cdo 4142/2016, jehož závěry lze ve spojení s § 135 odst. 1 zákona č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, aplikovat i na řízení o přestupku).

[24] Nejvyšší správní soud tudíž považuje závěry krajského soudu za souladné s ustálenou judikaturou a krajský soud se nedopustil ani pochybení při výkladu hmotného či procesního práva, které bylo v dané věci použito. Je naopak zřejmé, že krajský soud své závěry založil právě na přílehlavých závěrech vyplývajících z relevantní judikatury Nejvyššího správního

soudu. Důvod k přijetí stěžovatelovy kasační stížnosti k meritornímu přezkumu tudíž není dán.

VI.

[25] Nejvyšší správní soud tudíž uzavírá, že kasační stížnost podstatně nepřesahuje stěžovatelovy vlastní zájmy ve smyslu předpokladů její přijatelnosti vyplývajících z usnesení č. j. 1 Azs 13/2006-39. Z uvedeného důvodu ji jako nepřijatelnou odmítl podle § 104a odst. 1 s. ř. s.

[26] Nejvyšší správní soud kasační stížnost sice odmítl, na což v rovině náhrady nákladů řízení obecně pamatuje § 60 odst. 3 s. ř. s., avšak k odmítnutí kasační stížnosti pro nepřijatelnost došlo na základě zjednodušeného věcného přezkumu (srov. usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 25. 3. 2021, č. j. 8 As 287/2020-33). Výrok o nákladech řízení je tudíž odůvodněn § 60 odst. 1 a 2 s. ř. s. ve spojení s § 120 téhož zákona. Stěžovatel nebyl v řízení o kasační stížnosti procesně úspěšný, nemá tedy právo na náhradu nákladů tohoto řízení.

[27] Žalobci, jako v řízení o kasační stížnosti úspěšnému účastníkovi, náleží náhrada nákladů řízení ve výši 3.400 Kč. Tyto náklady sestávají z odměny za zastoupení advokátem za jeden úkon právní služby ve výši 3.100 Kč [§ 9 odst. 4 písm. d), ve spojení s § 7 bodem 5. vyhlášky 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif)] za vyjádření ke kasační stížnosti [§ 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu]. S tím souvisí též náhrada hotových výdajů za tento úkon v souladu s § 13 odst. 4 advokátního tarifu v rozsahu 300 Kč. Zástupce žalobce uvedl, že není plátcem daně z přidané hodnoty. Celkovou částku ve výši 3.400 Kč je stěžovatel povinen uhradit k rukám zástupce žalobce do 30 dnů od právní moci tohoto usnesení.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. září 2024

Mgr. Petra Weissová
předsedkyně senátu